

РЕШЕНИЕ

№ 2352

гр. Бургас, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН АНТ. ПОПОВ

при участието на секретаря СВЕТЛАНА П. ТОНЕВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН АНТ. ПОПОВ Гражданско дело
№ 20222120107556 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявена е искова молба от ”Юробанк България” АД против Д. И. Д. за приемане за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 17183.35 лева главница по договор за потребителски кредит № FL1020074 от 01.10.2019г., сумата от 1326.76 лева възнаградителна лихва за периода от 03.02.2020г. до 13.04.2021г., сумата от 12.20 лева мораторна лихва за периода от 01.02.2020г. до 12.03.2020г., сумата от 2781.30 лева мораторна лихва за периода от 14.05.2020г. до 05.01.2022г., сумата от 115 . 5 0 лева такси и разноски по кредита за периода от 04.02.2020г. до 05.01.2022г., ведно със законната лихва върху главницата до окончателното ѝ изплащане.

Твърди се в исковата молба, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит от 01.10.2019г., като сумата по кредита е била усвоена от ответника. Плащането на вноските за главницата е преустановено на 02.01.2020г., а това на вноските за лихвата – на 03.02.2020г. От тези дати длъжникът е изпаднал в забава. С оглед на формираното просрочие на кредита, банката го е направила изцяло и предсрочно изискуем на 13.04.2021г. с връчена на длъжника покана. С поканата е даден срок за доброволно изпълнение на задължението, но сумите не са платени и до настоящия момент. Те са предсрочно изискуеми и се претендират от кредитора за плащане. Моли се исковете да се уважат и се претендират разноски.

Ответникът чрез особения си представител е подал отговор в срока по чл.131 ГПК, като оспорва исковете. Оспорва, че сумата по кредита е усвоена от ответника. В договора са налице много неравноправни клаузи, на базата на

които са начислявани такси и лихви. Върху тези клаузи ответникът не е можел да влияе, понеже са били изготвени предварително. Твърди се, че разпоредбата на чл.3, ал.1 от договора, касаеща договорната лихва, е неравноправна. Налице е и анатоцизъм, защото се предоговаряни други по-стари кредити, по които също е имало начислени лихви. На длъжника са правени удръжки за такси, с които реално се увеличава лихвения процент. Тези такси не се дължат и трябва да се отчетат като платени за погасяване на главницата. Първоначалната такса по чл.5, т.1 за проверка на кредитоспособността противоречи на чл.10а ЗПК. Таксите за обслужване на кредита от по 3.50 лева месечно по чл.5, т.2 от договора по същество повишават лихвения процент и е забранено да се начисляват на основание чл.10а, ал.2 ЗПК. Оспорва се размера на претендираните суми.

В съдебно заседание, ищецът, редовно призован не изпраща представител, но с писмена молба се взема становище по същество и се поддържат предявените искове.

Ответникът чрез своя особен представител в съдебно заседание с писмена молба взема становище по същество и оспорва исковете.

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл. 9 ЗПК, вр. с чл.430, ал.1 ТЗ, вр. чл.79, ал.1 вр. с ЗЗД и чл.422, ал.1 ГПК вр. чл.86, ал.1 ЗЗД.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Видно е от присъединеното ч. гр. д. в полза на ищеца срещу ответника, е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК за сумите, предмет на установителните искове, която е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК и исковете са предявени в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК.

По делото не се спори относно съществуването на сключен договор за потребителски кредит № FL1020074 от 01.10.2019 г. между ищцовото дружество и ответника, като кредитополучател. Видно от договора на Д. Д. са предоставени в заем 17 612,80 лв., за текущи нужди като същият се е задължил да върне сумата ведно с дължима възнаградителна лихва съобразно погасителен план до 01.10.2026г. В договора е уговорено, че сумата се отпуска по личната банкова сметка на ответника в банката ищец. Уговорено е, че част от сумата ще бъде преведена от банката ищец на други банки за погасяване на задължения на длъжника. По делото са представени заверено копие от договора и от погасителния план, като и двата документа са подписани от ответника.

Приети по делото са заверени копия от Методология за определяне на референтен лихвен процент Прайм, Извлечение от счетоводните книги на „Юробанк България“ АД за задълженията по процесния договор към 05.01.2022 г.

Приложена е Покана за изпълнение от „Юробанк България“ АД адресирана до ответника, с която е обявена предсрочната изискуемост по кредита. Приложени са и разписка и уведомление за връчване на поканата по

реда на чл. 47 ГПК от призовкар в кантората на ЧСИ Д. И..

По делото е прието и изслушано заключение по съдебно-икономическа експертиза, която установява, че според счетоводството на ищеца и след допълнителна информация от банката към 05.01.2022 г., неизплатените суми по договора за кредит са толкова, колкото са предявени в настоящото производство. Установява се, че съгласно предоставената информация по Разплащателната сметка на кредитополучателя и Справка "Трансакции" за Сделка №:4829836 по Договор №: FL1020074, след 05.01.2022 г., по кредита не са извършвани погасявания, както и че към датата на предсрочната изискуемост - 13.04.2021 г., неизплатени са били 16 бр. вноски по главница с дати на падеж от 01.01.2020 г. до 01.04.2021 г., в общ размер на 2 715,17 лв.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достига до следните правни изводи:

В полза на ищеца срещу ответника е издадена по реда на чл. 410 ГПК заповед за изпълнение за претендираната сума, връчена по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. В изпълнение на указанията на заповедния съд, заявителят в законоустановения срок е предявил исковете за установяване на вземането, които са допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Законът въвежда императивни изисквания относно формата и съдържанието на този вид договор, посочени в разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 ЗПК. На свой ред, разпоредбата на чл. 21 ЗПК предвижда, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон е нищожна, а според чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7-9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

При извършената проверка относно действителността на сключения между страните договор с оглед изискванията на ЗПК, съдът намира, че договорът за потребителски кредит не страда от пороци, водещи до неговата недействителност в цялост и не противоречи на изискванията на посочените разпоредби на ЗПК. Спазени са изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК относно формата на договора, както и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 1-12 и т. 20 и ал. 2 ЗПК, поради което не са налице предпоставките на чл. 22 ЗПК за прогласяване недействителността на целия договор.

По делото е установено, че кредиторът е упражнил правото си да обяви предсрочната изискуемост на кредита, като поканата за доброволно изпълнение съдържаща и изявлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост са валидно връчени на длъжника по реда на чл. 47 ГПК от призовкар в кантората на ЧСИ Д. И..

По отношение на възраженията от ответната страна, че клаузата предвиждаща такса за разглеждане на искането за кредит в размер на 300 лв. е неравноправна, следва да се има предвид, че тази такса не се претендира от

ищцовата страна. Тази сума не е предмет на делото, поради което не е нужно съдът да изследва въпроса за неравноправния характер на тази договорна уговорка.

Неоснователни са и възраженията, че е налице анатоцизъм, тъй като сумата по кредита била ползвана за погасяване на лихви по други задължения на длъжника. Възнаградителната лихва е начислявана само върху главницата по процесния кредит, като това, че с получената сума кредитополучателя е погасявал други свои задължения по други заемни правоотношения, включващи задължения за лихва не може да се квалифицира като анатоцизъм, тъй като не се олихвяват задължения за лихва.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 13ПК дава възможност на кредитодателя да събира такси и комисиони за допълнителни услуги, само ако са свързани с договора за потребителски кредит. Затова вземането за месечна такса в размер на 3,50 лв. за обслужване на разплащателна сметка не противоречи на императивни правни норми и се дължи от кредитополучателя. Като дължима и неплатена от кредитополучателя следва да бъде присъдена сумата представляваща общ сбор на месечни такси за обслужване на разплащателна сметка за претендирания период. Като основателен и доказан в съответната част искът следва да бъде уважен. Длъжникът дължи и разноски за изпълнението по чл. 78 ЗЗД за сумата която се претендира от банката, за които разходи са представени документи удостоверяващи извършването им. Поради това дължима се явява цялата предявена сума за такси и разноски в размер на 115,50 лв.

В заключение, от събраните доказателства по делото се установява, че ищецът е изпълнил договорното си задължение като е предоставил заемната сума, поради което в тежест на ответника бе да докаже, че е изпълнил насрещното си парично задължение по договора да върне предоставеният му заем, ведно с начислените договорни лихви, в сроковете, уговорени в договора. Доказателства за заплащане на договорените суми от страна на ответника липсват, поради което следва да се приеме за установено, че процесните вземания на банката кредитор спрямо ответника съществуват.

С оглед изхода на спора и отправеното искане, и съгласно задължителните указания, дадени с т. 12 на ТР 4/2013г., ответникът следва да заплати на ищеца направените от него съдебно-деловодни разноски в заповедното и исковото производство.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, че Д. И. Д. с ЕГН ***** дължи на “ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД с ЕИК *** сумата от 17183.35 лева /седемнадесет хиляди сто осемдесет и три лева и тридесет и пет стотинки/ главница по договор за потребителски кредит № FL1020074 от 01.10.2019г., сумата от 1326.76 лева /хиляда триста двадесет и шест лева и седемдесет и шест стотинки/ възнаградителна лихва за периода от

03.02.2020г. до 13.04.2021г., сумата от 12.20 лева /дванадесет лева и двадесет стотинки/ мораторна лихва за периода от 01.02.2020г. до 12.03.2020г., сумата от 2781.30 лева /две хиляди седемстотин осемдесет и един лева и тридесет стотинки/ мораторна лихва за периода от 14.05.2020г. до 05.01.2022г., сумата от 115.50 лева /сто и петнадесет лева и петдесет стотинки/ такси и разноси по договора за периода от 04.02.2020г. до 05.01.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 13.01.2022г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК № *** г. по ч. гр. д. № *** г. на РС-Бургас.

ОСЪЖДА Д. И. Д. с ЕГН ***** да заплати на “ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД с ЕИК *** сумата в размер на 5901 лв. /пет хиляди деветстотин и един лева и деветдесет и четири стотинки/, представляваща разноси в заповедното и в исковото производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____(П)_____